

Свидетелство на един болничен свещеник

Съобщиха ми, че трябва да отида да причастя един болен човек с еди-кое си име в еди-коя си стая. Когато отидох съзрях един слаб и много измъчен младеж. Устните му, езикът му и изобщо цялата му устна кухина бяха пълни с рани.

Вътрешно ми стана мъчно, беше млад човек, не исках да го питам от какво страда, за да не го поставя в неудобно положение. Разбрах, че е нещо сериозно. Попитах го за кръщелното му име и му казах преди да се причасти да се прекръсти. В краткия разговор, който имахме ми каза: „Отче, ако може, да ме причастите с лъжичка за еднократна употреба.“ Изтръпнах, стана ми тъжно, обясних му, че не трябва да се бои, защото се причастява със Самия Христос, с Неговото Тяло и Кръв и не може да се зарази с нищо. Отговаря ми: „Аз, отче, го казвам за Вас, защото заболяването ми е сериозно и заразно.“ Благодарих му за загрижеността му. Беше един много учтив младеж, но в много тежко състояние. Припомних му учението на нашата Църква и му казах, че аз нямам съмнения и че не съм заплашен от болестта му. Тогава той се прекръсти и се причасти с пречистите Тайни от същия свети Потир и със същата света Лъжица, с които аз потребих.

Разбира се, не е единственият случай, но мнозинството от вярващите болни, които се причастяват в болницата, са горе-долу в същото състояние. Хора, намиращи се на прага на смъртта, с множество микроби, болни с тежки болести в интензивното. Обикновено, когато отивам да причастя някой болен, виждам една устна кухня толкова деформирана и толкова нечиста, че само зловоние се надига от нея. За да го причастя или да го изповядам трябва да се приближа на много близко разстояние до лицето му. Дъхът на устата му, слюнката му, кашлицата му всеки момент може да ме заразят с нещо. Всекидневието на болничния свещеник е сред кървища, урина, повръщано, микроби и автоимунни заболявания. Расото ми може да се изцапа с кръвта му, но болният иска да се изповяда и да се причасти, затова се намирам до него. Това е моят дълг, служението ми. В повечето случаи не знам от какво точно страдат. Цели десет години това е моето ежедневие като болничен лекар.

Спомням си за един болен, който имаше деменция. Отвори устата си, прие божественото Причастие, но го изплю. Болката ми не можеше да се опише, като да ме беше прорязал с нож в сърцето, но не трябваше да я показвам на роднините му, за да не ги поставя в трудно положение. Показах се хладнокръвен. Болният не знаеше какво прави в онзи момент. Очите на роднините му се напълниха със сълзи. Трябваше обаче да събера Причастието и да го изям – за мен това, което изплю беше Самият Христос. Не беше виновен болният, имаше деменция, трябваше да попитам за повече сведения роднините му. Тогава бях неопитен. Не бях предвидил, че болният може да реагира така.

При един друг случай роднините на един болен ми съобщиха, че техният близък се намира в отделението за интензивно лечение в последен стадий. Лекарите им съобщили, че от час на час си отива от живота. Отидох в интензивното колкото можех по-бързо, за да го причастя. Един лекар се приближи внимателно до мен и ми прошепна на ухото: „Отче, има СПИН.“ Прекръстих се, казах молитвите преди св. Причастие и го причастих, нямах друг избор. Преподавах му лекарството за безсмъртие, Началника на живота „причастява Божия раб... за прошка на греховете и вечен живот.“

Колко са болните, които са се върнали към живота от сигурна смърт след светото Причастие? Колко са се изцерили от неизлечими болести? Не го казвам само аз, но самите лекуващи лекари на болните, които са свидетели на всекидневните случаи. От десет години интензивното отделение се е превърнало в мой втори дом. Отличната ни съвместна работа с лекарите потвърждава успешния брак между Вярата и Науката.

Може коронавирусат, както и други болести, да се предава със слюнката и с лъжичката, както беше обявено от уважаваната от всички научна комисия – това никой не го отрича. Нашето несъгласие обаче е в това, че в светото Причастие ние не използваме лъжичка, а света Лъжица; не използваме чаша, а свети Потир. В това е разликата! „Светото“ е нещо различно, чисто, божествено, пълно с Божия благодат!

Често пъти се случва да прекръствам със светия Потир, в който има Тяло и Кръв Господни, онези, за които съм установил, че не са в състояние да се причастят. Т.е. тези, които се намират в кома и – о, чудо! – виждаме със собствените си очи, заедно с множество свидетели, здравето на болния да се подобрява, при това в много случаи с много бърз темп. Ние, болничните свещеници, живеем чудото всеки ден – в пълнота и напрегнатост. Дано да намеря нужното време да опиша с помощта на лекарите, като нелъжовно доказателство, всички тези случаи, които сме преживели цели десет години в болничните стаи на Многопрофилната болница „Свети Павел“ в Солун. Не ви говоря теории, описвам опит. Опит, който дава сили първо на нас, които го живеем!

Братя, Тайнството на божествената Евхаристия е Самият Богочовек Иисус Христос, Лекарят на душите и телата ни. То е участието в богочовешкото възкръснало Тяло, извор на Живота, тайна на любовта, изцерение на природата, лек срещу депресията, изцерение на душевните травми, примиряване със смъртта, среща със съ-човека, откриване на нашия „аз“. Всичко това и много още е божествената Евхаристия и то е било изразено по-

добре от отците на Църквата. В никакъв случай обаче тя не е причина за предаване на която и да е болест.

20 август 2020 г.

Автор: архим. Симеон Анастасиадис, ефимерий към болницата „Св. Павел“, гр. Солун

Текстът е публикуван за първи път на български от проф. Йоанис Папахронис.

dobrotoliubie.com